

БОГОТРАЖИТЕЉ

ISSN 2744-2829

ЧАСОПИС ЗА ПРАВОСЛАВНУ ОМЛАДИНУ

❖ Часопис Епархије зворничко-тузланске ❖ број 4 ❖ година 2024 ❖

Милица Букић
Техничка школа
Бијељина

САДРЖАЈ

Ријеч Епископа - Епископ зворничко-тузлански Господин Фотије - Путем Истине.....	4
СВЕТИ САВА – СВЈЕТЛОСТ КОЈА НЕ ГАСНЕ, <i>Марија Стевановић</i>	5
ВЈЕРА ЈЕ НАЈЈАЧА ТВРЂАВА ОД СВАКОГА ЗЛА <i>Дајана Божић</i>	7
ИНТЕРВЈУ СА ИГУМАНОМ МАНАСТИРА СТУДЕНИЦЕ АРХИМАНДРИТОМ ТИХОНОМ <i>Њакон Желько Јефтић</i>	8
О КОСОВО, ГРДНО СУДИЛИШТЕ, НАСРЕД ТЕБЕ СОДОМ ЗАПУШИО <i>Марија Стевановић</i>	11
ПОКАЈАЊЕ <i>Милош Вуковић</i>	14
БИТИ ХРИШЋАНИН И ИСКУШЕЊА ЈЕДНОГ ПРАВОСЛАВЦА, <i>Марија Стевановић</i>	15
ЈОГА И МЕДИТАЦИЈА ИЗ ХРИШЋАНСКОГ УГЛА <i>Анђела Трупинић</i>	18
АСТРОЛОГИЈА И ХРИШЋАНСТВО <i>Нађа Бошковић</i>	20
ОБРИСИ СТАРИХ ВЈЕРОВАЊА И ОБИЧАЈА НА ЖИВОТ И ОБИЧАЈЕ СРПСКОГ НАРОДА ДАНАС <i>Александар Савић</i>	22
ДА ЛИ СТЕ ЗНАЛИ	26
НИКОЛА ПЕЈАКОВИЋ -ОД ДРОГЕ ДО БОГА- <i>Јана Савић</i>	28
МУЧЕНИЦИ ИЗ ВЛАЈИЋА	30
СТРАДАЊЕ У КОРИЋКОЈ ЈАМИ <i>Анђела Гусак</i>	31
СТРИП <i>Тара Павловић</i>	32
ПОУКЕ СВЕТИХ ОТАЦА	38
САСТВАРАОЦИ РИЈЕЧИ (ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ)	40
САСТВАРАОЦИ ДЈЕЛА (ЛИКОВНИ РАДОВИ)	43

Излази са благословом Његовог Преосвештенства Епископа зворничко-тузланског Господина **ФОТИЈА**

Година III, број 4
Бијељина, 2024. године

За издавача:
Протођакон Бојан Чечар

Издавач:
Издавачка кућа
Епархије зворничко-тузланске „СИНАЈ“
Улица Патријарха Павла 40,
76300 Бијељина

Главни и одговорни уредник:
Ђакон Славиша Тубин

Уредништво часописа:
Ђакон Владо Мојевић
Ђакон Желько Јефтић
Ђакон Славиша Тубин

ИМЕЈЛ УРЕДНИШТВА:
bogotraziteljcasopis@gmail.com

Рецензент:
Протопрезвитер Сениша Шаренац

Графичка припрема:
Ђакон Владо Мојевић

Часопис излази два пута годишње

Лектор:
Борјана Јефтић

Штампа:
ЕУРОГРАФИКА, Зворник
Тираж: 2500

ПУТЕМ ИСТИНЕ

Гви људи су још од раја
 позвани да путем
 истине - заповести ходе,
 јер Адаму беху речене
 страшне речи:
 Ако окусите од плода овога,
 смрћу ћете умрети

Док је Адам у истини живео,
 он је и жив био,
 када је истину - заповест преступио,
 одмах је смртан постао,
 и тако смрт у реалност живота уђе,
 а живот и смрт
 су једно другогме нешто туђе,
 потиру се,
 ал' од Адама заједно живе,
 доносећи трагичне плодове

Смрт и живот на чудан начин
 једно постадоше,
 човек смртан а на бесмртност призван,
 смрт и истину донекле лажном учини
 и све вредности се пореметише,
 па чак и космос од смрти задрхта
 - све створено поче да страда,
 смрти откуд ти саада?
 одлази, одлази,
 рају нас нашег врати

И тако беше све до Христа
 када смрт, та љута гуја,
 рајским дрветом Живота - Крстом
 побеђена би,
 и поново се у Христу све васпостави,
 живот оживе и васкрсе
 и истина поста Истина,
 а рај се у заједници са Христом
 у Цркви Бога Живога настани
 и свих у Њега верујућих и спасаваних

Зато је свет без Христа
 тамница смрти,
 а сваки дан у њему зао,
 ни праве утехе, ни живота, ни истине
 - а све то у Христу оживе,
 као нови дан светлошћу обасјан,
 без тмље и боре,
 без обмане и лажи,
 без болести, туче и смрти,
 Васкрсењем свега тога неста,
 остале само Тросунчана Светлост
 и ми као Његова деца

Епископ Фотије

СВЕТИ САВА – СВЈЕТЛОСТ КОЈА НЕ ГАСНЕ

„Прах Светога Саве расуо се по целој српству“ – ријечи су Милоша Црњанског које указују на његов значај и непроцјењиву вриједност. Свети Сава нас окупља више од стотину година на мјестима духовности, а вријеме је овјерило његов печат потврђен вриједностима.

Данас, ми смо ту да својом светковином пробудимо успавана осјећања наше средине према светитељу. Када кажемо човјек, највећа личност српске историје, ми смо заправо рекли Растко Немањић, односно, Свети Сава, а када то изговоримо као да смо поменули и Светог Симеона, Свету Анастасију, Арсенија Сремца и краља Стефана Владислава.

Растко Немањић, познатији по монашком имену Сава, рођен је од родитеља имена библијског – оца Стефана Немање и мајке Ане, којима самилостиви Господ дарива сина. Човјека који је био свјестан свог поријекла и постојања. Свети Сава се данас сматра најзначајнијом личношћу српске историје. Сва историја наше Цркве, наше културе, па и државности, почињу са ликом и дјелом Светог Саве. „Онај бистри дечак са Немањиног двора“, како рече српски академик и пјесник Матија Бећковић, „представља најважније дјело српског народа, а српски народ је најважније дјело Растка Немањића, и обоје су дјела Христова“.

Свети Сава понавља Христов лик у себи. Он има све људске особине – он плаче, трпи, доживљава људске емоције, колеба се, чак и плаши, али не одустаје и због тога задржава печат крупне историјске личности која се супротставила и својој оци зарад дужности која је данас остала као свјетлост која обасјава са Врачара.

Било је и прије Светог Саве вјере, али не онакве какву је он ширио. Било је и прије њега манастира и цркава, али не онаквих какав је Хиландар. Било је и прије болница и школа, али не Савином руком зиданих. Било је и прије Саве Крста, писма, језика, државе, али све што је постојало у њему се препородило.

Свети Сава је постао први српски архиепископ 1219. године.

Он је вијесник промјене и творац новине. У нашем духовном благу је пронашао снагу и свјетилку да обнови старо и да створи ново. Старина се потврђује новином. У новини се огледа дубина и величина духовне баштине, а љубав Божија има пресудну ријеч у великим промјенама и новим вриједностима. Због својих огромних заслуга на стазама којим ми данас ходимо, Свети Сава је назван „првим и посљедњим одбљеском душе Христове“. Свети Сава нас учи да потражимо нове кључеве за старо благо јер без нових вриједности и нових духовних преображаја, старина би нас прегрнула, наша духовност би постала анахрона, а ми духовно запуштени.

У оно доба, када су се вијести и поруке међу срединама преносиле у сљепачким штаповима, кроз мрак у коме је живио, Свети Сава је назирао свјетлост и видио наду. Нека и нас, његов народ, кроз данашње мракове обасјава та свјетлост и огрије нова нада. Као будућа покољења, треба да схватимо данашњу улогу сабирања расутог, подизања полеглог и охрабривања застрашеног. До тада, док Савина звијезда букти у небесима духовног сазвјежђа, на нама је да његово духовно наслједство отимамо забораву и одржавамо га под сунцем, на мјесту које му припада.

**Марија Стевановић,
Гимназија, Бијељина**

ВЈЕРА ЈЕ НАЈЈАЧА ТВРЂАВА ОД СВАКОГА ЗЛА

Живот нас често доводи у нерилике и поставља нам разне препреке гдје се осјећамо изгубљено и одбачено од свијета и себе самих. Помислимо да никада нећемо изаћи из те ситуације и падамо у очај. Како да се извучемо из тога? Да ли ћемо остати на дну или устати кренути даље? Наравно да ћемо устати и кренути даље. Вјером у Бога и надањем да ће нам бити боље, да ће и та невоља проћи.

Вјера у Бога је та која руши сваку препреку, вјеровањем ћемо проћи кроз све тешке тренутке у животу и постати јачи. Бог нас поставља у тешке животне ситуације не да би нам нашкодио, већ да би нас ојачао како би могли издржати свако искушење, јер није лако доћи до Божије награде на том трновитом путу, остају само најхрабрији и најупорнији са вјером у Њега. Он је наш једини Спас, Он је наша снага, наш поуздани пријатељ, рушитељ свакога зла, наш Утјешитељ и наше уточиште.

Бог једини своју љубав безусловно дијели свима, а ми треба да га слиједимо јер не постоји ситуација из које не можемо изаћи са вјером у Његову помоћ. Стално треба да мислимо и чинимо добро, без обзира на све јер Бог види наша дјела, води нас кроз живот и увијек нам помаже. Никада, али никада се не предајте. Увијек постоји излаз и вријеме, ваше вријеме. Бог ће нам дати правду, излаз, срећу и здравље, све оно што је за нас најбоље. Вјерујте!

Бог неће изнавјерити нашу вјеру и наду у Њега. Он ће се побринути за нас. Као што је рекао Свети Николај Велимировић „Држи вјеру пошто-пото. И чекај док љубав из вјере никне; Изгубиш ли љубав, изгубио си много, изгубиш ли вјеру, изгубио си све“.

Дајана Божић,
ЈУ Медицинска школа Добој

ИНТЕРВЈУ СА ИГУМАНОМ МАНАСТИРА СТУДЕНИЦЕ АРХИМАНДРИТОМ ТИХОНОМ (РАКИЋЕВИЋЕМ)

Помаже Бог, оче игумане,

Хвала Вам што сте нас угостили у овој Светој немањинској обитељи. Част нам је што ће Ваш интервју бити у нашем средњошколском часопису „Боготражитељ“ Епархије зворничко-тузланске. Поставићу Вам неколико питања да нас све умудрите.

У којој мјери је у Студеници заступљен духовни живот и колико млади посјећују Литургију? Да ли акценат више стављају на историјску важност овог манастира или постоји жива Црква младих људи?

Манастир Студеница је духовна институција која благодаћу Божијом функционише непрекидно од свог оснивања, преко 830 година без престанка. У Студеници никада није било потребе изнова оснивати живот јер се никад није прекидао духовни живот. У неким тешким ситуацијама, као што су казнене експедиције за вријеме окупације претходних вијекова, прекидао се живот на кратко. Било је бјежања из Студенице, али су се врло брзо враћали монаси. Чак су морали да носе мошти светог краља Стефана Првовјенчаног за вријеме Кочине крајине у 18. вијеку, а у 19. вијеку су врћане, али се функција манастира Студенице од његовог оснивања није прекидала. Оно за шта је манастир основан то је објаснио већ Свети Сава у типичу манастира Студенице. Имамо сачуване разлоге оснивања манастира. То су: да се у њему служи Света Литургија и да се води духовни живот.

Наравно, да се води и други живот чији је центар духовни живот. Каже Свети Сава у типичу: „Као што је човек сачињен од двојаког од душе и тела, тако је и сам манастир. Као душа подразумева се сва боголетна служба са пјевањем, а као тело сам манастир“. Тако је Студеница и направљена. Конаци су око храма, храм је у центру. Храм је у средини, а све друго је подређено том централном догађају који се одвија у храму. Тако да многи људи, млади, верници долазе због тога у манастир. Осим тога постоје и други разлози што људи долазе. Разлози су ти што је Студеница имала срећу да све најквалитетније умјетничке стилове тих периода у оснивању и касније има уграђене у себе, у своје тијело. У 12. вијеку храм је саграђен од скуптура које су радили Немањини мајстори највредније најквалитетније израде у свијету у то вријеме. Рани 13. вијек када је осликана, сликарство је највредније што има од сликарства у то вријеме. У 14. вијеку, такође, Милутинови мајстори су радили највредније што је постојало широм региона и даље у то време, а има значајна остварења умјетничка и касније. Осим тога, Свети Сава овде бива игуман након доласка са Свете Горе када је дошао и донио мошти. Данас када неко долази у Студеницу, долази и због историје и због самог културног добра као таквог и због значаја за људе, због културе. Многи људи долазе због различитих разлога, а могу ти разлози да се покlope. Наши људи често долазе да гледају умјетност и да имају духовну корист и да уживају у лијепој природи која је овдје.

Како приближити 12. вијек, вријеме Светог Саве и Симеона младом човјеку 21. вијека али на аутентичан начин, а да то не буде пуко понављање историје? Односно, како оживотворити ту историју данас у Студеници?

Ми када служимо Свету Литургију, свештеник каже у једном тренутку да се сјећамо свега што се ради нас збило, па говори о крсту, о гробу, о васкрсењу Христовом, о узлазу Сина на небо. То су све прошли догађаји из историје али да се сјећамо другог славног доласка. Дакле, у светој Литургији сјећамо се и будућег догађаја, другог доласка Христовог, Христа Месије и успостављање Царства Божијег. Они који долазе на Литургију они постају учесници будућег догађаја објављивања Царства Божијег. Да би се приближило и осавременило само треба да уђемо у ријечи Литургије. Самим прихватањем литургијског начина постојања ми смо већ изашли из овог времена. Историја нам помаже, волимо је, али она нас не враћа уназад него нас гура напријед, зато што живимо литургијски. Управо најсавременији живот и најавангарднији живот је, у ствари, литургијски живот.

Који би данас био најактуелнији завјет или завјештање Светог Симеона нама у овом историјском тренутку и на државном, а и на индивидуалном нивоу?

Ако гледамо изворе, Свети Симеон није оставио писаних трагова, осим, Хиландарске повеље коју је писао Свети Сава уз ње-

гову сарадњу, а такозвано завјештање Стефана Немање је апокриф. Њега је писао неки књижевник прије 30 година и оно је заживело. Многи сматрају да су то Немањине речи, али нису, опонаша се Немањин начин говора, али то је апокриф. Лажно је приписано Немањи. Треба мало да објаснимо. Прихватили су то људи у времена она без вјеронауке, деведесетих година и приписивали Немањи и цитирају то, мада, ту има и неких паганских наука, тј. лажних. Ако тражимо по изворима шта је говорио Немања, ту је

житије Светог Симеона које је писао Сава у Студеници, најстарији извор. А на другом мјесту што је писао Стефан Првовјенчани, његов син. Ту можемо тражити шта је говорио Немања. Лијепе поруке говори Немања у Хиландару пред смрт. То је записао Сава. Ту су поруке: да живе у слози, љубави, да се моле Богу и живе по његовим поукама. То налазимо код Саве у првом слову Студеничког типика као житије Светог Симеона од Светог Саве. Ван тога, и што је писао Стефан Првовјенчани, не треба тражити никакве апокрифе, савремене писце, а то завештање не постоји. Ко каже да постоји треба га упутити ко је писао.

Шта би нама рекао Стефан Немања да је жив? Шта нама обичним људима, а шта конкретно оним који бригу брину за народ, државницима. Да ли бисмо из контекста житија могли извући шта би нам данас поручио Стефан Немања?

Боготражитељ

10

Могли бисмо да извучемо да будемо у слози, да гледамо да помогнемо једни другима, да се молимо Богу. Све што је хришћанско, то је и Немањино.

Ако је Стефану Немањи био животни мотив да изгради задужбину попут ове, који мотив да буде сада нама који имамо већ много изграђених задужбина?

Да користимо његово дјело. Ми толико тога имамо само да користимо и поштујемо.

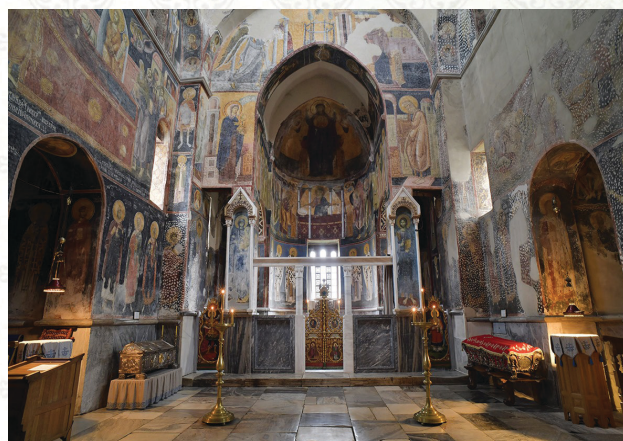
Има ли данас живог Светосавља или га се само сјетимо када дође празник Светог Саве кроз академије и приредбе?

Има живог Светосавља, како да не. Свети Сава каже „Душа је служба, а тело је сам манастир“. Ево данас је тако, данас смо били заједно и радили што пише у типикју. Баш смо тако радили, то је живо Светосавље

Који је мотив за монаштво? Јер многи имају идеју да монаси иду у манастир само кад се разочарају у овом свијету. Можете ли да приближите монаштво савременом човјеку? Да то није разочарање у овај свијет, да оно има смисла као што је имало смисла и некада. Нису сви за монаштво, а нису сви ни за брак.

Монаштво је призив Божији, одговор и освежавање тог одговора као што једна одлука увијек освежава, а имамо бракове који се прекину. Тако исто све што се одабере мора да се освежава и ојачава, да се стално та одлука ажурира.

Интервју водио
Њакон Жељко Јефтић

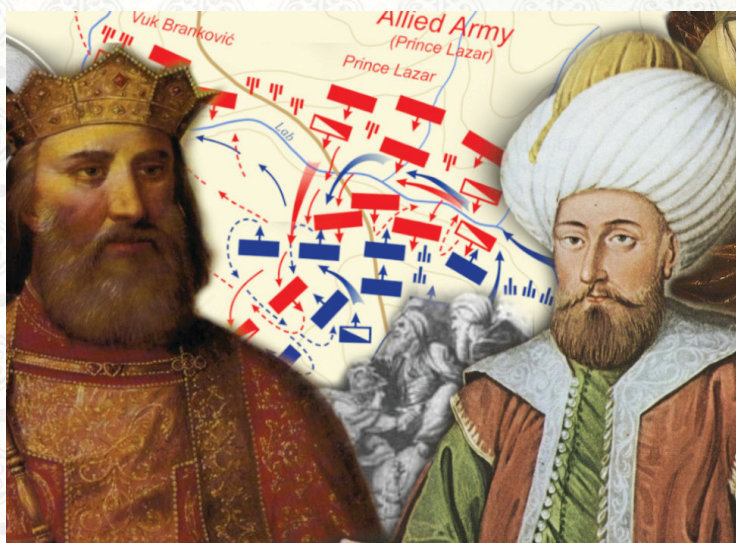

О КОСОВО, ГРДНО СУДИЛИШТЕ, НАСРЕД ТЕБЕ СОДОМ ЗАПУШИО

Красна луна изједначава се са распламсаним цином на бескрајно плавом небеском своду. Њихове свјетлости укрштају се и ломе у некој смјеси црвене боје на мјесту исто тако бескрајном и плавом као свод под којим лежи. Легенда каже да су двије несагледиве плаве цјелине некада биле једно. Али је Бог удесио да од једне настане земља, а друга буде колијевка народу који њоме хода јер од искони, и сам тај народ је небески.

Над таквим црвенилом и битком небеских сила протежу се двије горостасте сјенке, величине скоро као само поље. Њихово помјерање је непримијетно. Два брадата старца, упалих, жутих очију, испијеног лица, какво само вријеме својом окорјелом мајсторијом може удесити, газили су ћутке тромим, али још снажним ногама. Ипак, њихове сјенке одају некадашњи изглед два велика господара. Једино њима вријеме не може учинити ништа. Сјенке, величине поља, могу бити само од два човјека. Лазара и Мурата. Сјенке крста и мјесеца. Владара и ратника, освајача и тиранина.

Нечујно корачају меком земљом, опсједнути мислима које их салијећу. Први је након тишине, дуге неколико вијекова, проговори Мурат: „Хоће ли се наша душа икада упокојити, Лазаре? Хоће ли прекинути ово залудно лутање по нашој широкој гробници?“ – проциједи јетко Мурат.

Лазар благо упути поглед свом сапутнику, исти онај којим га је гледао на дан своје погибије. Смирено и достојанствено, као човјек радостан вјечном спомену и жртви. Низ лице му се у трзајима јави бора налик осмијеху. „Док народ памти и препричава, Мурате, осуђени смо да лутамо и правдамо своје поступке пред нараштајима које уздиже ова благодатна пољана“. Осјећа Лазар Муратов коси поглед. Уздржаност његовог духа. Предосјећа шта ће рећи.

„Правдати се немам коме. Ти си залуду повео своју војску, Лазаре. Главе су им падале као презреле крушке са дрвета, а ја сам брао плодове. Истина, и у тој берби се нашла крушка која ми је парала болно стомак док су ми изнутрице испадале. Реци ми, Лазаре, како је ово твоја пobjеда? Како пред народом оправдати завјет? Завјет да се за християнство гине и бори, а ено га Турчин по Пећи руши и пали ваше цркве. Како му оправдати нови дом ка ком стреми стомак и љута турска чизма? Народ твој је проклет. Оно што је Вук начинио теби, начинио си ти Алтомановићима двадесет година на истом мјесту прије погибије твоје. Издаја вам је у крви. Живите као животиње жељне кавеза, спрам поља равног и плодног за које сте гинули, Лазаре! Оправдај ми дан којим смо осуђени да заједно ходамо непрегледном равницом. Оправдај завјет својих поданика.“

са Раванице. Лазар свечано погледа у орла и пружи му руку. Поносни орао испуни жељу свог господара и исто тако поносно прихвати се његове руке. Благ, скоро светачки поглед птице и Лазара продирао је у потиштеног Мурата.

„Овим црвеним ореолом око врата, крстио сам се код свог народа, Мурате. Твој ме целат крстио њиме. Истина је све што збориш о мом српском роду. Душа му је занесена мраком, ослијепио је од похлепе и злобе. Зато и лута свијетом, вођен само тим мраком и инстинктом стомака. Зато себи гробницу прави, у средпоља и колијевке вјечне. Под туђом чизмом робује неком другом кнезу или цару. Брао си крушке онога дана Мурате, али си заборавио да када веља крушка у грло западне, на нос почиње скакати. Наше су цркве многобројне, са њих јече звона християнска. Не чује се хоџа. Но је и тога Турчина, што гради наше цркве по Косову, коријење земље плодне вратило у прапостојбину. Водила га је плава, бескрајна звијезда што нашем народу служи као знак. Компас небески у мраку зла Турака. Онога дана, Мурате, кренуо сам на Косово да погинем. Знао сам и за Вука, и његов план, али сам свом народу оставио завјет. Моје тијело постало је лака струна гусала, а мој глас пјесме које народ поје у најтежим тренуцима. Срце лавље постало је икона. Остало је, Мурате, да узнесем још душу. Да оперем гријехе народа свога. Да разаберам питање којем ћу се привољети царству. Нек се од те одлуке и мој завјет српском роду искује“.

– рече тихо и смирено Лазар.

Небески свод губи се под окриљем густих црних облака. Изненадни приказ отвори се пред Муратовим, као густиш црним очима, које упише и задње дијелове неба. Гласан звук гусала пролама се пољаном. Поје се стихови о крушки, а не о ономе који је крушке брао. Мирис босиљка и крви мијеша се са мирисом свјежег барута. Гласан крик орла заглаши продоран удар грома. Кроз ваздух проструја само мирис пепела и тамјана. Мурат жмури. Пред очима му сија Косовопоље, облика успламталe звијезде. Не плаве, већ црвене боје. Тиха молитва одјекује Муратовом главом као да је његова. Отвара уморне очи. Лазара више нема. Пред њиме је сада старац са очима боје неба које одударају од његове црне мантије. Слијепо гледа у једну тачку на небу. Незграпан осмијех преко лица показује Мурату оно што слијепак види.

„Земаљско је за малена царство, а небеско увијек и довијека.

Боже благослови сербски род као паству Лазареву!“ – гласно поје старац, између својих молитви.

Орлов крик још једном се протеже. Мурат се окрете и погледа ка небу. Орао који је до малоприје стајао на Лазаревој руци, сада носи Лазара као струк плавог босилка. Опојни мирис тамјана захвата цијелу околину. Наоколо се чују фијучи онога што ће људи након Мурата и Лазара звати авионске бомбе, помијешани са вишегласјем црквеног хора који поје. Још једном небо сијева и одашиље муњу ка дрену. Дрво пуца на пола. Мурат

поново жмури. Дрхти

о д страха, као мало преплашено дијете. Јак хук вјетра, утишава све. Више се не чује и не осјећа ништа. На тамну, изборану кожу Мурата пада нека милосна топлота. Отвара очи. Више нема старца пред њим, а и дрена као да никада није ни било. Сада је ту само један мали цвијет, срамежљивих, љубичастих латица облика звијезде. Дуго година након тога народ ће цвијет прозвати Наталијина рамонда.

Мурат пада на ноге. Плаче тихо, у хору хиљаду српских суза. Не примјећује да сада Косовом влада само једна сјенка. Сјенка Сунца. Видовданског Сунца.

Марија Стевановић,
Гимназија, Бијељина

ПОКАЈАЊЕ

Нисам достојан Господе ни да погледам у икону Твоју, толико сам грешан човјек Господе, страхота и нагота моја су преовладале мноме. Читаво море суза мојих нису довољне да ме покају пред тобом, Свевлаги, али Твоја љубав је непроцењива, Оче мој. Срце моје је труло, али га Ти Господе држиш у животу јер си Љубав.

Моје тијело је наго, немам чиме да се покажем пред тобом, душа моја је укаљана блатом. Сви од мене бјеже, Свемилостиви. Ја сам скелет који хода и душа моја је толико укаљана гријехом да се она гуши већ сада док је „жива“. Бојим се смрти Господе, опрости свако моје сагрешење. Створио си ме безгрешног али сам згријешо срећо моја. Моје очи не виде духовни свијет јер ме материјални свијет саплиће на сваком кораку. Ђаво ми не да мира премила тајно моја. Сваки дан ме, Господе, чуваш и бринеш се за мене, а ја то не видим јер сам лењ. Срце ме боли док дишем и сваким тренутком ми је све теже. Молим ти се, Господе, опрости мени слуги твоме јер нема човека да не греша, једини си Ти без греха. Никада ме ниси заборавио, а ја не могу да избројим колико сам Те пута заборавио јер сам незахвално створење. Плачем, Господе, пред иконом Твојом, али је не смијем погледати јер сам недостојан тога чина. Тебе, Господе, моја душа се умири када помислим на Тебе и добијем наду као никад. Срце ми се радује јер сам тада у вјечности са Тобом Господе мој, премили.

Опрости ми Пресвета Мајко, изневјерио сам Твога сина безброј пута. Патим али уједно схватам да гријешим свакодневно, тражим опроштај од Тебе, Господе, моја душа се умири када помислим на Тебе и добијем наду као никад. Срце ми се радује јер сам тада у вјечности са Тобом Господе мој, премили. Сваког јутра си ме пробудио и свако вече чувао, свога анђела чувара си ми слао, а ја нисам знао колико је Твоја љубав према људима бескрајна и неугасива. Опрости ми Господе, кајем се, ридам и плачем.

Милош Вуковић,
Економска школа, Брчко

БИТИ ХРИШЋАНИН И ИСКУШЕЊА ЈЕДНОГ ПРАВОСЛАВЦА

Бити хришћанин значи подражавати Христа онолико колико је то човјеку могуће у ријечима, дјелима и мислима, као и правилно и непогрешиво вјеровати у Свету Тројицу. Из тог разлога немојмо тежити ка безвриједним стварима како не бисмо изгубили Христа. Једино Христос не разочарава човјека. Једино Христос не изневјерава наше наде. Једино Он задовољава наше, свагдашње, чежње и дубоко успокојава наше душе. Не одустајмо и непорочиво ратујмо у овом духовном рату. Многи светитељи су страдали, па чак и сам Господ није био имун на страдање. Патити као они је знак части за оне који чувају вјеру.

Циљ демона јесте погубљење душа. Управо је наша главна борба, пошто немају директну власт над нама, да се боримо против страсти, икушења којима покушавају да нас заробе у гријеху и очају. Ми смо у борби против демона, против поквареног свијета и коначно против свог ега. „Уосталом, јачајте у Господу и Његовој моћној сили. Ставите на себе сву борбену опрему Божију, да бисте могли одолети ђаволским лукавствима. Ми се, наиме, не боримо против људи од крви и меса, него против главарстава и власти, против сила које владају овим царством мрака, против злих духова у небеским просторима. Тога ради, ставите на себе пуну Божију борбену опрему, да бисте се могли одупрети у зли дан, те да овако припремљени, можете чврсто стајати. Стога, будите спремни! Опашите бедра опасачем истине, а на себе навуците оклоп праведности. Ноге обујте спремношћу која долази од радосне вијести мира. Уз све то, узмите штит вјере којим ћете моћи да погазите све огњене стријеле злога. На главу ставите кацигу спасења, и прихватите мач Духа, који је реч Божија“ (Еф. 6, 10-17).

Страх

„Вјерујућа душа се не узнемирава и ничега се не плаши. Она зида на темељу који је положио Господ: „Ево вам дајем власт да стајете на змије и на сву силу вражију, и ништа вам неће naudити“ (Лука 10, 19).

„Господ је мени помоћник, и нећу се бојати, шта ће ми учинити човек...“ (Псалам 117, 6).

„Да васкрсне Бог и да се расеју непријатељи Његови, и да беже од лица Његовог (сви) који Га мрзе“ (Псалам 67, 2).

Своје страхове задржавај за себе, а своју храброст дијели са другима.

Бриге

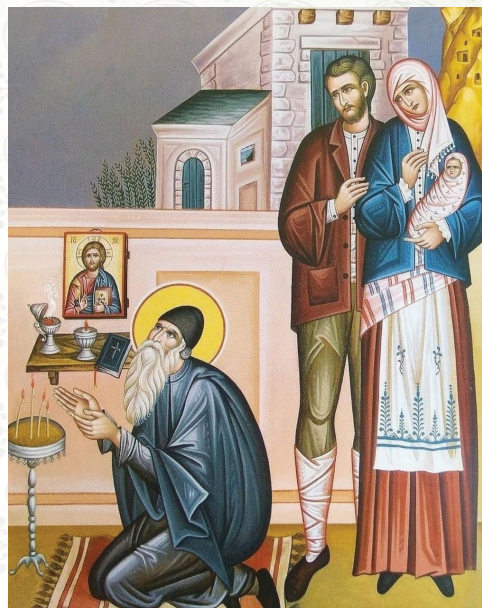
Онај ко жели пред Богом да прикаже свој ум чистим и да се истовремено узнемирава најразличитијим бригама налик је на онога коме су чврсто везане ноге док покушава брзо да хода.

Ништа не мучи нашу душу толико као мучна брига или секирација. Баците пред Божије ноге све своје бриге, невоље и жалости јер Он се стара за све нас.

Маловјерје

Свети кажу: „За чисту молитву неопходан је живот ослобођен од многобрижности“. Не можемо чисто да се молимо Богу зато што се нисмо предали вољи Господњој. Господ брине и стара се о цијелом свијету, о свакоме створењу, а ми сумњамо да ли ће се Он побринути за нас, да ли ће нам помоћи. То значи да смо маловјерни; мало вјере је у нама, немамо повјерења у Бога. Морамо у сваком тренутку да будемо свјесни да ништа не бива у космосу без промисла и без допуштења Божијег. Све што је добро и племенито – од промисла је Божијег, а све што је хаотично и лоше, дешава нам се по допуштењу Божијем. Господ зна зашто је то допустио и докле ће да траје, а Он чини све да би нас спасио.

Лаж

Од гвожђа и камена (тј. од силине њиховог судара) настаје ватра, а од многоговорљивости настаје лаж. Лаж је нестанак љубави и кривоклетничко одрицање Бога. Свесвети Дух је о лажи изрекао најстрашнију осуду: „Погубићеш све који говоре лаж“ (Псалам 5, 7), као што каже Псалмопојац Давид Богу.

Мало дијете не зна за лаж. Тако исто и душа која у нема лукавства.

Онај ко изриче лаж, треба да има добро памћење. Самом себи реци истину и онда ћеш видјети да никога нећеш моћи да слажеш. Двије ствари су неодвојиве од лажи: многа обећања и многа оправдања.

Ако не можеш да кажеш истину, ниси обавезан да кажеш лаж. Између истине и лажи постоји пролаз: ћутање. Казна за лажова не састоји се у томе што му други не вјерују, него у томе што он сам не може никоме да вјерује.

Послушност родитељима

Данас је нестало повјерења дјеце у родитеље јер је нестало и повјерења родитеља у Бога. Зато од срца, као родитеље, треба да молимо Господа: „Помози свакој души, па и мене не заборави, Господе. Помози да сви имају мир, да те воле, као што Те воле Анђели. И дај и нама снаге да те тако љубимо као што Те љуби Мајка Пресвета и Анђели свети Твоји. Дај и мени ту снагу да Те силно волим!“

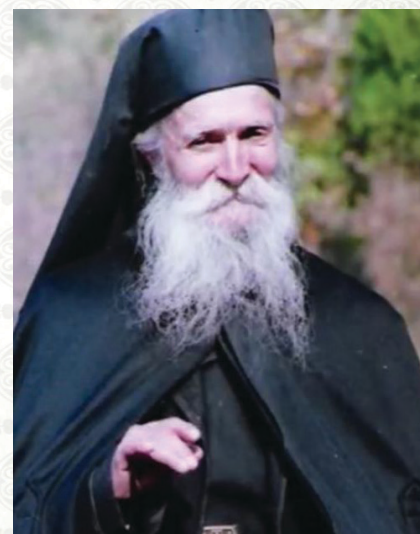
Благослов дјечи долази преко родитеља, говорио је отац Тадеј једној мајци коју дјеца нису слушала. „Деца која нису послушна својим родитељима, много ће се намучити“.

„Цео живот ми се заклопио зато што сам само у мислима био љут на свог оца“, говорио је. Отац Тадеј је сматрао да је његов отац требало више да му пружи у животу, а отац му је био благе нарави. Та мисао га је дуго мучила. Касније је схватио да је много погријешио. Отац Тадеј је овако савјетовао људе: „Таман да ти је отац зликовац, за тебе он има да буде светиња. Твој отац ће за своје грехе да одговара лично пред Богом, а ви се немојте огрешити о свога оца“.

Марија Стевановић,
Гимназија, Бијељина

О ПОШТОВАЊУ РОДИТЕЉА – ОТАЦ ТАДЕЈ

Уховна ситуација на земљи је јако лоша због тога што се и мала дјеца противе родитељима. Зато нам овако иде, зато што нико не поштује родитеље. На целој планети је иста ситуација. Немојте вријеђати и жалостити своје родитеље! Не може ни вама бити добро ако су родитељи на вас љути или ожалосћени. Водићете онда дуг и некористан рат са собом мислећи да водите рат са њима. Зар сваки човјек не воли да живи и зар сваки човјек не жели љубав и добро? А шта су друго живот, љубав и добро него Бог? Свака увреда родитеља, било то понашањем или опхођењем, или дјелом или мислима, то нас кошта вјечног живота, зато пазите на свој живот и на своје мисли јер свака мисао која није основана на љубави, правди, Истини, чистоти и племенитости од пакла је и треба је одбацити. У свему смирите себе и у смирењу припадните у молитви пред Господом. Треба дјеца да послушају родитеље, то је велики дар. Значи, морамо поштовати родитеље као светињу да би имали благослов Божји, да нам иде како треба. Онима који поштују родитеље, отвара им се пут, тамо гдје је немогуће за њих је могуће.

ЈОГА И МЕДИТАЦИЈА ИЗ ХРИШЋАНСКОГ УГЛА

Медитација и јога су праксе које су се развиле у контексту источњачких религија као што су: хиндуизам, будизам и таоизам. У хришћанству, медитација и јога могу бити предмет дебате и различитих мишљења међу хришћанским заједницама и теолозима.

Када је у питању медитација, она обично укључује фокусирање ума и срца на мир. То је пракса наводног смиривања ума, отварања Божјем присуству и продубљивања односа са Њим. „Хришћанска медитација“ (медитирати значи молити се) често укључује размишљање о библијским одломцима, молитвама или понављање светих ријечи или фраза, као што је Исусова молитва. Хришћанска медитација (молитва) има за циљ да подстакне дубљу везу са Богом. Нажалост, у овом контексту из хришћанске перспективе можемо називати само молитву оном техником којом улазимо дубље у мир и спокој, иако ћемо данас у мору измијешаних религијских праваца пронаћи неку, такозвану, „хришћанску медитацију“ (то можемо прихватити једино као синоним

за молитву, а у другом контексту никако).

С друге стране, када је у питању јога која је настала у древној Индији као физичка, ментална и духовна дисциплина укоријењена у хиндуистичкој филозофији, она обухвата различите положаје (асане), вјежбе дисања (пранајама) и технике медитације. Док се јога често практикује као облик физичких вјежби и ослобађања од стреса у савременом западном друштву, њени духовни аспекти су дубоко

укоријењени у хиндуизму и могу укључивати вјеровање у карму, реинкарнацију и сједињење са „божанским“. Физичке вјежбе су само први степен ка узвишенијем и даљем духовном напредовању. То знају прави мајстори јоге који су проникли у њену суштину.

Неки хришћани који практикују јогу прилагођавају је својој вјери тако што уклањају или не наглашавају духовне аспекте. Они се могу фокусирати искључиво на физичке вјежбе као средство за унапређење флексибилности, снаге и општег благостања, док намјерно избјегавају све духовне елементе који су у супротности са њиховим хришћанским вјеровањима. Они могу посматрати јогу првенствено као облик вјежбања и смањења стреса, слично било којој другој фитнес активности.

Међутим, други хришћани изражавају забринутост због учешћа у јоги услед њених духовних асоцијација. Они могу утврдити да је духовно поријекло јоге некомпатибилно са хришћанским вјеровањима, посебно ако пракса укључује усвајање хиндуистичких или њу-ејџ духовних концепата. Они могу да упозоравају на синкретизам (сједињење вјеровања више религија) који представља мијешање различитих вјерских увјерења и пракси, и залажу се за хришћане да пронађу алтернативне облике вјежбања и опуштања који су у складу са њиховом вјером.

Јога има филозофске основе који су у супротности са хришћанским вјеровањима

Неопходно је нагласити да истински хришћани који су укоријењени у етос Цркве имају довољно физичких и духовних аспеката у својој вјери, те да истински нема потребе за прихватањем туђих, а поготово хиндуистичких обичаја. Постоје многа свједочанства оних који су били заведени јогом и медитацијом, а данас су истински хришћани, да су конзумацијом јоге и медитације имали духовна виђења која су била, ништа мање него, демонска.

Као што ни један истински хиндуиста ради физичког здравља не упражњава метаније и крштење својим дијеловима тијела јер су то искључиво хришћански симболи, тако исто и хришћани не би требали да буду заведени у шарене лаже „бућкуриш

религија“ које нам се свакодневно сервирају.

Вјера без припадности, није вјера, него налицје вјере. Та мисао нас треба водити кад будемо под искушењем да прихватимо јогу и медитацију као НЕ проблематичне технике које нас, наводно, ни у чему не одвајају од наше хришћанске православне вјере.

Црквена звона нас призивају на суштинску „молитву“ недјељом и празником гдје смо активни и физички и духовно у заједништву са Богом који је ради нас и нашега спасења дошао у свијет и даје нам се.

**Анђела Трупинић,
СШЦ „Вук Караџић“,
Лопаре**

АСТРОЛОГИЈА И ХРИШЋАНСТВО

Астролози нас данас убјеђују да је њихов циљ да помогну људима да постану освијешћени, па чак и да своју вјеру пробаде и учврсте. Они тврде да астрологија спада у ред прецизних наука и да хришћани уз њену помоћ могу много боље да схвате, изуче и упознају своју религију. Астрологији уопште није проблем што је неко хришћанин, муслиман или неке друге вјере или конфесије, већ је битан човјек као општа именица. Фокус је на утицају небеских тијела и времена на унутрашње човјеково биће.

Хришћанство је монотеистичка вјера која се темељи на учењима Исуса Христа и Цркве. Хришћани вјерују у Исуса Христа као Спаситеља свијета.

мације о карактеристикама појединца, животним догађајима и међуљудским односима. Они користе хороскопске знаке који су графички прикази небеских тијела у тренутку рођења, како би извукли тумачења и прогнозе

Астрологију као облик прорицања будућности који се заснива на вјеровању у утицај

звјезда и планета на људски живот они сами сматрају науком, међутим, она је више псеудонаука јер је одавно превазиђена. Овакав негативан поглед према њој се заснива на библијском учењу и традицији Цркве. Астрологија ограничава људску слободу предодређеношћу од стране створене творевине. Бог је Творац, а творевина треба да служи творцу, као што му треба служити и човјек који је дио те творевине.

Један од кључних аспеката хришћанског учења јесте увјерење у Божју бригу о својој творевини и Божји план за свијет. Према томе, хришћани вјерују да је само Бог тај који има контролу над будућношћу и даје Он једини који зна праву будућност. Астрологија се сматра покушајем да се пророкује будућност без узимања у обзир Божијег вођства и ауторитета. Поред тога, у хришћанству се наглашава и вјеровање у слободну вољу човјека, као најдостојанственији постулат човјекове личности. То значи да човјек има способност да доноси одлуке и да обликује своју „судбину“, умјесто да буде искључиво подложен утицају звјезда или планета, тј. створеног космоса.

Боготражитељ

20

Централни принципи хришћанства укључују вјеровање у једног Бога, љубав према ближњем, опроштај, милосрђе, моралност и духовни развој. Хришћани се ослањају на молитву, богослужење, а све у сврху испуњавања Божије воље како би постигли духовни раст. С друге стране, астрологија је систем вјеровања који тврди да су небеска тијела попут планета и звјезда, повезана са догађајима и личностима на земљи.

Астролози вјерују да небески положај тијела у тренутку рођења може пружити инфор-

Астрологија, са својим тврдњама о уна-пријед одабраној судбини на основу астро-лошких знакова, је директно супростављена овом хришћанском учењу о слободној вољи.

Још један важан аспект је упозорење које се налази у Старом завјету гдје се изричито забрањује прорицање судбине и врачање. Ово се често тумачи као осуда астрологије и других облика прорицања.

Хришћанство не приказује учење о судбини будући да у стварности свиме руководи Промисао Божији који узима у обзир човјек-ову слободну вољу. Промисао Божији негира астрологију, будући да је окултна и лажна наука. Најкраће речено, хришћанство има критичан став према астрологији сматрајући је обликом прорицања будућности и обого-

творавања природе. Такве ставове су имали пагански народи у временима док се Бог није објавио у овом свијету, а из перспективе објављеног Бога у свијету послје догађаја отјеловљења Његовог, довољно је констатовати да ми слободном вољом требамо вршити вољу Његову. Слободна воља је највећи дар који човјек посједује и превише је примитивно да нас могу одређивати покрети планета и датуми рођења.

Нађа Бошковић,
СШЦ „Вук Караџић“ Лопаре

КАКО СУ МАГИ ПОСТАЛИ МУДРАЦИ

Ко су били ови мудраци с Истока? Ово питање је нарочито проучавао св. Димитрије Ростовски. Он тврди, да су они били цареви неких мањих области или појединих градова у Персији, Арабији и Мисиру. У исто вријеме били су они велики учењаци у звездарству (астрономији). Њима се јавила она чудесна звијезда, која је наговјештавала рођење Новог Цара. По Св. Димитрију та се звијезда њима јавила на девет мјесеци прије рођења Господа Исуса, тј. у вријеме зачећа Пресвете Богородице. То вријеме од девет мјесеци они су провели у проучавању те звијезде, у припремању за пут и у путовању. Стигли су у Витлејем ускоро по рођењу Спаситеља свијета. Један од њих звао се Мелхиор. Он је био стар, сијед, са дугом бјелом косом и брадом. Он принесе Господу на дар злато. Други се звао Гаспар; лица црвена, млад и без браде. Он принесе Господу на дар тамјан. Трећи се звао Валтазар, лицем црн и врло брадат. Он принесе Господу на дар смирну. Маги су у Персији били свештеници Зороастрианске паганске вјере који су обожавали ватру. Познавали су астрономију, математику, владали окултним вјештинама и уживали углед најученијих људи свог времена. Од њиховог имена Маги долази и реч магија, мађионичар итд. Појава Мага у Јерусалиму била је далеко значајнији догађај за ондашњи народ и његове властодршце него рођење бебе у некаквој пећини која служи као штала у једном малом сеоцету као што је Витлејем. Тек када су Маги рекли Ироду шта их доводи у Јерусалим и он се заинтересовао за новорођеног Богомладенца. Мудраци су се кроз ове дарове одрекли свега земаљског зарад благослова небеског, па су се тако одрекли и самог истока. Христово рођење је обасјало читав свијет свјетлошћу познања, јер су захваљујући њему чак и обожаваоци звијезда баш од звјезде научили да се клањају Христу, истинском Сунцу правде и да у Њему препознају Исток с висине.

ОБРИСИ СТАРИХ ВЈЕРОВАЊА И ОБИЧАЈА НА ЖИВОТ И ОБИЧАЈЕ СРПСКОГ НАРОДА ДАНАС

Када је ријеч о вјери и вјерском животу српског народа, познато је да су Срби прије примања хришћанства вјеровали у више богова, да су имали култ и вјерске легенде. Примањем хришћанства настаје нова цивилизација и вјерска реалност, одакле постављамо питање: Шта се десило са обрисима старог вјеровања онда када су Срби напустили стару вјеру и приступили хришћанству? Из науке о религији може се лако закључити да овакве ствари не ишчезавају лако и да су међу њима нарочито отпорни културни обичаји и вјеровања, али и да су неки племенити обичаји прихваћени у хришћанству и живе и данас.

Кумство

Православље нам нуди једини Пут, Истину и Живот, остварење наше личности изван себе у заједници Светих, у Цркви Божијој. Заједница вјерних који сачињавају Цркву Христову, јесу браћа и сестре у Христу, и они су међусобно најбољи, истински пријатељи. Без обзира куда човјек ходи, ка чему је усмјерио своје мисли, које увјерење има, сваки без изузетка тражи пријатеља и човјека који ће му бити на помоћи и у кога ће имати повјерења. Свјесно или несвјесно он у суштини трага за Богом.

Некада су се људи једни другима заклињали на вијерност, чинили знаке пријатељства и узајамног поштовања. И у овом случају у Православној Цркви пријатељство је нашло свој пуни одраз и смисао у кумству. Кум је најбољи пријатељ од свих људи и кум је духовни сродник којег поштујемо чак више и од крвних сродника. Код Срба и у Православној Цркви кумује се само на двјема Светим тајнама, крштењу и вјенчању. За кумове се бира не било ко, него онај за кога се сматра да је частан хришћанин, који ће и сам знати цијенити кумство, који ће испуњавати своје обавезе и према Богу и према кумовима. Зато наш народ лијепо каже: „Бог је на небу кум на земљи“.

У нашем српском народу постоји лијеп обичај поштовања кумства тако да су нека кумства стара и по више генерација. Установа кумова или свједока вјере онога ко се крштава, обавезних да га поучавају правилима хришћанског живота постоји од првог вијека Хришћанства. Како свједоче прва писмена спомињања кумова која потичу из другог вијека, кумови су у раним вијековима Хришћанства најчешће били ђакони, ђаконисе, отшелници и уопште лица која су се посветила служењу Цркви јер су такви били способни да поучавају крштене истинама хришћанске вјере и морала. Некада је побратимство везивало људе, а данас веза кумовања.

Празници

Поред Васкрса, најрадоснији хришћански празник је Божић. Рођење Богомладенца најавила је звијезда, којом су се водили мудраци са истока. Долазак мудраца од истока само је доказ да су Месију очекивали сви народи, а не само Јевреји; и да је Месија дошао да спасе све људе, о чему говори псалмопојац Давид, пророци Исаија и Михеј, као и апостол Павле. Зимски празници обиљежавали су се у многим културама и цивилизацијама, па је тако било и у Римском царству. Најпознатији римски празници су биле Сатурналије, празници за вријеме којих се није радило. Тада је био обичај да се дарују мали поклони, најчешће свијеће, намијењене одраслима и лутке, намијењене дјечи. Ови празници су прослављали римског бога Сатурна. 25. децембра славио се „Рођендан непобједивог Сунца“ (Sol Invictus). Хришћанска црква је прво на Западу, управо на овај дан почела прослављати рођење Господа Исуса Христа, истинског „Сунца Правде“, како се Он назива у тропару на Божић. Од 4. вијека Божић се у читавој хришћанској Цркви слави 25. децембра и раздвојено је тада славље Богојављења, за разлику како је било до 4. вијека.

Гостопримство

Једна од битних одлика српског народа, по којој смо препознатљиви, јесте гостољубље или гостопримство. Гостољубље или гостопримство нашег народа је, то треба знати, хришћанска врлина. Већ на првим страницама Библије стоји описан догађај у ком један праведан човјек по имену Аврам и његова жена Сара угошћавају три непозната човјека, који се на иконама обично изображавају као три анђела. Он као имућан човјек тог времена их је угостио изнијевши им све оно најбоље што је у том тренутку имао, вјерујући да примајући и гостећи путника намјерника заправо служи Богу и чини нешто што је по вољи Божијој. И Бог видјевши њихову искрену љубав према сваком па и непознатом човјеку, узвраћа им многоструко о чему можемо читати већ на почетку Библијске књиге „Постања“. У традицији нашег народа вјеровало се да је непознати гост коме је потребан оброк, предах или коначиште неко кога је Сâм Бог упутио у дом домаћина и да је велики гријех пред Богом уколико

се потребитом човјеку не изађе у сусрет. Путници намјерници су у свакој кући дочекивани са великим почастима и гошћени што је боље могуће, као да је Сâми Господ Христос дошао у дом. Овај обичај хришћанског милосрђа је посебно био значајан и наглашен у временима несигурности када су дошли ратови, ропства и хајдуковања. Тако је гостољубљем у дјело спроведена Христова заповијест о милосрђу – ако је неко гладан, нахрани га; ако га гоне, сакриј га; ако је слабо обучен, одјени га; ако је рањен, превиј га, помози нејаком, прогоњеном, болесном, не питај шта је ко је и одакле је, већ угости и помози“. Чак се и пријеки Марко Краљевић, епски јунак, у пјесми „Турци у Марка на слави“, уздржава да побије Турке који су му са лошим намјерама провалили у двор током славе, послушавши савјет своје мајке: „Немој данас крви учинити, данас ти је крсно име красно, ко ти данас у дворове дође, напој жедна, а нахрани гладна.“ Хришћански доживљај живота и хришћанске врлине су заиста продрле у дубину душе нашег човјека и на много лијепих начина су се пројавиле и даље се пројављују. Претходне деценије криза и смутњи су довеле дотле да имамо утисак како смо као народ залутали, али прошлост нам показује да ако смо некад могли да пројавимо онакву љепоту хришћанског живљења (која се између осталог види и у гостољубљу), ваљда ћемо опет моћи.

Крсна слава

Гостољубље нас упућује на феномен Крсне славе. Она је најкарактеристичнији празник Срба јер од свих православних народа једино имају Крсну славу. Она се идентификује са српском нацијом. Може се, такође, поставити питање, зашто су само Срби узели хришћанске светитеље за своје Славе? Неки истраживачи су били склони да тврде да су се Срби врло тешко прилагођавали хришћанству, да су остали вјерни својим старим вјеровањима и да слава представља компромис хришћанства пред српском старом вјером. Ова тврдња није у потпуности тачна јер Срби нису међу посљедњима примили хришћанство. Према казивању Константина Порфиrogenита, прво масовно покрштавање Срба било је за вријеме византијског цара Ираклија (између 610. и 641. год.). Додуше, овај процес је трајао дуго, скоро око двјеста година, а хришћанство је чврсто пустило коријење у српском народу и његовој души тек за вријеме Светог Саве који га је коначно очистио и ослободио паганских обичаја. Свети Сава и његови сљедбеници и мисионари у српском народу одлучно раскидају са половичном мисионарском тактиком охридске архиепископије и енергично приступају јеванђелском просвећивању Срба према најортодокснијим идеалима атонског и палестинског монаштва. То је управо посљедња етапа христијанизације српског народа. Постанак и развитак данашње Крсне славе мора се зато посматрати у општем склопу светосавске активности. Професор Радослав Грујић, у својој студији „Црквени елементи крсне славе“, доказао је да главни обреди у кући, а нарочито ломљење или резање колача и благосиљање или дизање у славу носе јасна обиљежја црквеног поријекла. Хљеб, пшеница, вино, уље, свијећа и тамјан који су саставни елементи славског обреда, употребљавају

се на богослужењу, на литургији, на литији и на бденију, уочи празника и храмовних слава. Све то нас упућује на закључак да радње у обреду и прослављању Крсне славе имају свој хришћански смисао: славски колач представља жртву благодарности Богу; унакрсно пресијецање колача приказује страдање Христово на крсту; *преливање пресјеченог колача вином* означава да су Христовом крвљу опрани људски гријеси. *Славска свијећа* представља чисту и невину жртву за спас и чистоту слављеникове душе. Свијећа својом свјетлошћу уноси у слављеникову кућу свјетлост Јеванђеља Христовог. Славском пшеницом слављеник исказује своју вјеру у васкрсење. Славу је створила Светосавска Црква и нема ништа са нецрквеним радњама, ма како се оне називале. Вјера прожима све духовне поре нашег народа и данас, а Крсна слава је њен најизразитији примјер. **Породица**, која слави своју славу, је **Црква у малом** јер, „као што су сви богослужбени чиновници огранци евхаристије – тако је и слава у породичном животу Срба продужена грана евхаристијске тајне и обреда која је ушла у породицу, па се породица посредовањем преко славске жртве и њених пратећих понуда храни благодатним даровима који имају извор у евхаристијској свежртви и светајни, дакле, у самоме Богочовјеку“.

Александар Савић,
СШЦ „Вук Караџић“, Лопаре

МОЛИТВА СВЕТОМ САВИ

О, свештена главо,
преславни чудотворче, Светитељу Христов Саво,
српске земље првопрестолниче, чувару
и просветитељу, а свих хришћана
добронадежни пред Господом
заступниче, теби припадамо и молимо
се: дај нам да будемо учесници
љубави твоје према Богу и ближњима
којом је душа твоја за живота испуњена
била. Озари нас истином, просветли ум и срце
наше светлошћу Божанствене Науке.
Научи нас да по примеру твојем,
љубимо Бога и ближњег свога и
заповести Господње непогрешиво
да испуњавамо, да будемо и ми чеда
твоја, не само по имену, него и по целом
животу свом. Моли се, Свети Архијереју,
за Свету Православну Цркву и отаџбину
твоју земаљску, која те увек са љубављу
поштује. Погледај милостиво на сваку душу
верних твојих поштовалаца, који траже
милост и помоћ твоју. Буди над свима у
болестима лекар, у јадима посетилац, у бедама
и невољама помоћник, а у часу смртноме
милостиви покровитељ и заштитник, да се
помоћу Светих твојих молитви удостојимо и ми грешни да задобијемо
вечно спасење и наследимо Царство Небеско. Да, Свече Божији, не
постиди уздања нашег које на тебе чврсто полагамо, него нам укажи твоју
многомоћну заштиту, да слаavimo и појимо дивнога међу светима својима,
Оца и Сина и Светога Духа, свагда сада и увек и у векове векова. Амин.

СВЕ
ТИ

Да ли сте знали да ???

Боготражитељ

26

РОЂЕЊЕ

Празник Рођења Христовог – Божић, почео се прослављати прво у Риму 354. године, а затим у Цариграду. Хришћани у прва три вијека нису придавали значај тјелесном рођењу већ духовном. Управо због тога празник Крштења Христовог (Епифанија) прослављан је заједно са Рођењем 19/06. јануара. Када се празник Рођења Христовог почео прослављати 25. децембра, држало се да се Господ Исус Христос тог дана заиста родио. Међутим, мјесец и дан Христовог рођења су непознати.

ПАСТИРИ

У време рађања Господњег у Витлејемској пећини пастира, они су са својим стадима боравили у пољу око Витлејема. Тада се њима јавио ахангел Гаврило, благовесник небеса у свим великим догађајима света које је Бог припремио, и обратио се пастирима са речима да се у пећини родило Дете који је Спаситељ света, очекивана нада Израиљева. Затим су пастири отишли до Витлејемске пећине и поклонили се Богомладенцу и Његовој Пречистој Мајци. Тако је Господ удостојио пастире да му се први поклоне и нама показао да су они чистог и простог срца најближи престољу и љубави Божијој.

МУДРАЦИ

Кроз њихово поклоњење Христу симболично се сво човјечанство у три расе поклонило Христу. Наиме, Персијанци су представници Јафетовске, индоевропске расе, Арабљани Симове, азијатске расе и Етиопљани црне, Хамове расе. Мудраци су Христу носили дарове, и дошавши до Витлејемске пећине угледали су Богомладенца, поклонили се Њему и Богородици и даривали су Дете даровима: златом, смирном и тамјаном. Злато се даривало царевима, смирна пророцима и тамјан свештеницима. На тај начин Мудраци су се поклонили Христу као: Цару, Пророку и Свештенику.

ВИТЛЕЈЕМ

Мјесто рођења Богомладенца је Витлејем, мали град смјештен осам километара јужно од Јерусалима. На јеврејском, Витлејем значи: „дом хљеба“; Називан је и Ефрата, што значи „плодан“. Црква Рођења Христовог саграђена је на мјесу гдје се налазила пећина око 30. година 4. вијека. У пећини, у коју воде мермерне ступенице, мјесто гдје је Богородица Марија родила Христа, означено је 14-краком сребрном звијездом постављеном у мермерни под. Као симбол доживљене звијезде, поставила га је византијска царица Јелена.

14.000 МЛАДЕНАЦА ВИТЛЕЈЕМСКИХ

Ирод је од Тројице мудраца сазнао за Рођење Христово, и побио га. Јер је знао да је Очекивани Спаситељ царског рода из дома цара Давида, а он је био узурпатор престола, па је мислио да ће новорођено дијете њега збацити са трона. У своме срцу је смислио мрачан план да удије Наследника и присвоји трон Израиља. Ирод гњеван одлучио је да побије сву малу дјецу у околини царског Витлејема. То је и учинио и побио четрнаест хиљада мале дјеце Витлејемске околине, и то су први мали мученици и уопште први мученици ради Христа који су пострадали и тиме светост достигли и вјечни живот, и вјечни спомен.

БЈЕКСТВО У ЕГИПАТ

Недуго по Рођењу Богомладенца архангело Гаврило се јавио Праведном Јосифу и рекао му да узме дијете и сву своју породицу те да дјежи у Египат јер ће цар Ирод тражити дијете да га удије. Наиме, Ирод је од Тројице мудраца сазнао за Рођење Христово, па је мислио да ће новорођено дијете њега збацити са трона. Како је анђело Господњи, Мудрацима јавио за страшни план Иродов они му нису јавили гдје су пронашли Богомладенца. Света породица је издегла у Египат докле се није навршило вријеме Господњег промисла за њихов повратак у Израиљ.

Да ли сте знали да ???

БАДЊАК

Бадњак као и сам Бадњи дан потиче од старословеног појма бдјети, и сличан је црквеном појму бденије. Буквално означава термин „будан“, и односи се на духовну будност и трезвеност у исчекивању.

Бденије Бадњега дана је исчекивање наступајућег Божића. Паљење Бадњака и његово бацање у ватру симболизује топлоту пећине коју су пастири загрејали дрвима упаливши ватру. Поздрав којим се православни Срби поздрављају тога јутра јесте: Срећно Бадње јутро, као што и у току дана поздрав гласи: Срећан Бадњи дан, и на послетку; Бадње вече.

СЛАМА

Слама се уноси у кућу ради сјећања и успомене на Рођење Христово које се десило у пастирској пећини у којој су пастири држали стада. Богородица Марија је Новорођеног Христа повила и положила у јасле на сламу. Попут бадњака са којим се уноси у дом слама је и слика топлоте Божића, као топлоте вјере која грије наша срца. Поклони у слами намјењени су најмаљима, дјеци јер она симболишу Богомладенца, а сами поклони су слика дарова Мудраца.

БОЖИЋНА ПШЕНИЦА

Пшеница у нашим домовима симболизује изобилност плодова земаљских, као Божанских дарова, указујући на тај начин да нам свако добро и „сваки дар силази са висине од Оца Небескога“.

Сваки дар и сво изобиље милости примамо у име Христово од Господа Духа Светога. Проклијала пшеница символ је Богомладенца – Богочовека, који је „изданак рода Давидова“, и Син Човечији. Проклијалост је жива слика рађања живота, рађања Христа као Детета, али и слика вјечног живота.

ЧЕСНИЦА

Божићна Чесница је иконизација Христа као „Хлеба Живота“. Њено ломљење за трpezом символ је разламања ехаристијског хлеба. Реч Чесница води порекло од древнословенског појма честь, који двојно означава часност али и учешће у нечему. Новчић у Чесници симболизује дарове злата које је један од тројице мудраца принео Богомладенцу. Злато се даривало као омаж царевима, па су се тако Мудраци у име васцелог човечанства кроз дар злата Христу поклонили као Небеском Свецару.

ПОЛОЖАЈНИК

Положајник је особа коју очекујемо да нам у непознати час дође на дан Божића и својим доласком симболизује пристигли Празник, Рођења Христовог у лијепим жељама и благословима дому и хришћанској породици. Стога полагајник, или како се негде назива полазник симболише Мудраце који су из далека пратећи Витлејемску звијезду дошли да се поклоне Богомладенцу носећи даре. Још више и потпуније полагајник симболише долазак на овај свијет и Рођење самог Господа Христа.

СВИЈЕЋА

Божићна свијећа гори на Божићној трpezи. Свјетлост Божићне воштанице симболизује Господа Исуса Христа који је дошао да спасе и просвети свјет. Сходно литургијским ријечима „Свјетлост Христова просвећује све“. Свијећа је икона присуства, свјетлости и светости Божије у незалазном – Вечном дану Царства Божијег.

НИКОЛА ПЕЈАКОВИЋ –ОД ДРОГЕ ДО БОГА–

Никола Пејаковић – Коља, иако је остварио невјероватан успјех дјелујући у различитим сферама умјетности, не избјегава разговор о данима наркоманије који су чинили његов живот пуних 10 година – да би на концу спасење пронашао у православној вјери.

Питао сам се: „Шта ћу ја овдје? Стојим ту, све ме боли, гледам неке бабе, ништа се у мени не дешава, око мене људи с којима немам додирну тачку”. Грешне помисли које добијате су од ђавола и те помисли вас трују.

„Црква није азил за добре људе, па сад ко је у цркви или ко је православца тај је суво злато, а ми остали смо будале. Не. То само значи да он није то за шта се представља. То је као кад би рекао да су сви Срби добри. То је немогуће. Или било који народ.“

Упркос великим талентима који су му додијељени, Коља истиче да они нису његово власништво и да их је неопходно усавршавати како би постали дио њега. Сви који мисле супротно, по његовом мишљењу заправо немају довољно информација ни о себи ни о свијету.

Коља тврди да све јаке емоције, посебно оне негативне, користе касније у стварању:

– Пјесму „Ужички хероин” сам написао када сам био дубоко у фази наркоманије. И сада када читам ту пјесму, видим да она не слави и да није апологетска према наркоманији, него управо супротно. Та чињеница ме усрећила јер сам схватио да сам и тада имао неки став и да сам знао шта сам користио и без чега нисам могао. То ми је било велико олакшање послје.

Боготражитељ

На питање шта га је натјерало да промијени живот, Коља одговара:

28 Болест. Код ове болести ти идеш 10 пута на лијечење, 20. Колико си био у томе, толико ти времена треба да изађеш. То није питање одлуке. Одлучиш ти, али теби је воља уништена. Ти си крпа. Апсолутна крпа. То је једно магновење из којег кад изађеш, ти не знаш шта је било. Само знаш да си некако утекао. Велики је то ђаво и најтежа болест модерне цивилизације.

„Да је било до мене ја не бих сједио овдје, него бих био два метра испод земље.”

Мајка му је често доносила православну литературу, али је увијек добијала исти одговор „Пусти ме, не могу да читам те поповске књиге”.

– Једном сам отишао код жене која се бавила акупунктуром и она ме одмах питала: „Је л' Ви пушите?” Ја сам рекао: „Не”, а из уста... Никада нисам пушио, али сам прије тога дувао. Рекла ми је: „Устаните и изађите из моје ординације, Вама само Бог може да помогне, ја не могу”. Нисам је разумио. Био сам љут и рекао сам: „Добро, сад идем”. Она ме је спасила. Прије него што сам изашао написала ми је три наслова, три књиге које су за почетнике за улазак у вјеру. И спасила ме.

„Србин иде у цркву када почне киша. Када сам се нашао на дну и схватио да је мој его стучан почео сам да претресам свој живот. Схватио сам да гријешим.”

– Када сам кренуо у цркву имао сам оне проблеме које вјероватно сви на почетку имају.

Коља тврди да све јаке емоције, посебно оне негативне, користе касније у стварању:

– Пјесму „Ужички хероин” сам написао када сам био дубоко у фази наркоманије. И сада када читам ту пјесму, видим да она не слави и да није апологетска према наркоманији, него управо супротно. Та чињеница ме усрећила јер сам схватио да сам и тада имао неки став и да сам знао шта сам користио и без чега нисам могао. То ми је било велико олакшање послјије.

Сада, Коља признаје да се у музици осјећа најљепше и да му писање за филм и ТВ пружа неку врсту сигурности и среће. Не пропушта ни да истакне значај позоришта и контакта са глумцима.

Сјећајући се дана када је изигравао дворску луду у намјери да прошири круг људи око себе, Коља говори о термину другог човјека у православљу коме данас тежи:

– Човјек се мијења. Када одлучи да се промијени престане да пеује, престане да ради ствари које нису пристојне тј. престаје да буде роб гријеха, неће више да ради ствари које нису Богу, а ни човјеку угодне. Па људи кажу: „Види га што се промијенио. Више неће да се шали, неће да пије, неће да вара жену, неће да се дрогира”.

Какав је однос између умјетника и Бога?

– Исти као и однос било ког другог човјека и Бога. Умјетник није ничим привилегован. Ова цивилизација је учинила да се створи погрешан утисак о томе.

Као највећи страх Коља наводи бригу о жени и дјечи. По његовим ријечима „породица је манастир”. Страх га често води у песимистичне мисли, али свјестан да то није хришћански, настоји сагледати свијет из ведрије перспективе.

Да ли постоји нешто што бисте промијенили у свом животу?

– Промијенио бих доста тога, то јест, покушао бих неке ствари да не урадим. Већину ствари сам урадио како не треба. Нечије молитве су ме сачувале смрти. Више размишљао о томе како да ријешим питање среће сад, како да не будем безразложно несрећан и напет.

„Слобода која је нама дата од Бога је огромна. Ми имамо такву моћ да мијењамо чак и пророштва и Божије планове молитвом и подвигом. Нема ништа без подвига. Подвиг је да ти удариш на своје задовољство и да се обрачунаш са својим млитавостима, малодушностима и

страстима. И ако то можеш, онда благодат силази и добијаш снагу да мијењаш наизглед непромјенљиво.“

Одраставши у потпуно другачијем времену лишеном експанзије технологије, Коља нерадо коментарише новонастале трендове:

– Ни један „твитераш”, поготово онај који има више образовање, не пише „не знам”, „нисам сигуран”, „можда”. Сви све знају. Само говоре „ја, ја, ја”. То је страшно и ту је главни гријех елите и квази-елите. Исус Христ је давно то рекао „Елита си ако служиш”, а не ако се размећеш својим знањем и надимаш од свјетског знања и информација и онда „солиш” људима памет. То је застрашујуће. Ја сам разне људе упознао у животу, али никад ме ништа није уплашило као Twitter.

Занимљив податак из периода Кољине спознаје православља је реакција његовог оца који се посебно забринуо када му је син почео одлазити у цркву: „Шта се ово дешава, био је баш лијеп наркоман и нормалан младић”.

Обраћајући се младим људима Коља каже:

„Ја сам потпуно исти као и ви. Када бисте чули за неке моје проблеме око којих се нервирам па ви бисте реки да се понашам као да имам 16 година. Ви треба да имате поштовање према старијима, према некоме ко је нешто прошао, да бисте и ви заслужили то поштовање касније. Важно ми је да се стално борите са гордошћу. Кажу неки људи, паметнији од мене, да када те неко увриједи, ниво бијеса који осјећаш је ниво твог ега. Провјерите то на себи, посматрајте вашу реакцију. Када бисмо се са тим сви изборили, било би нам свима боље. Уз то бих додао да читате, учите, радите на сопственом смирењу и љубави. Покушајте да будете квасац из ког ће настати нешто добро, а не ситни шљунак који пропада у бездан.”

**Јана Савић,
„Гимназија“, Бијељина**

МУЧЕНИЦИ ИЗ ВЛАЈИЋА

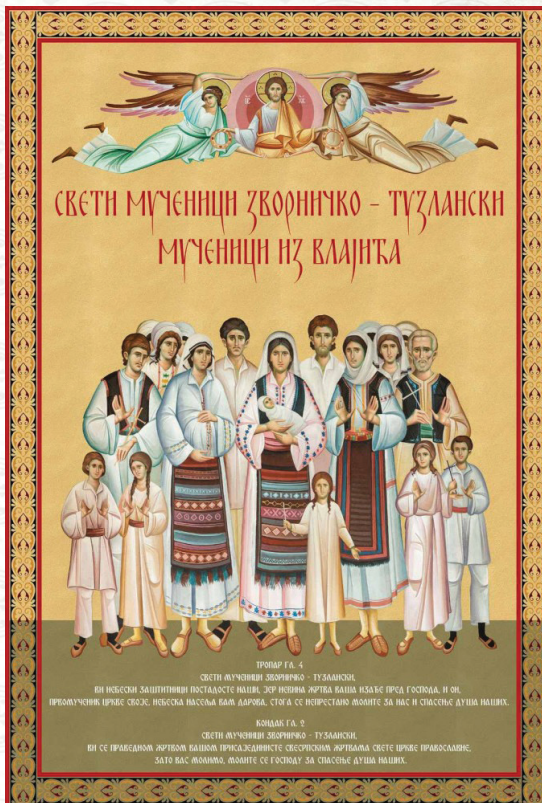
стравичном злочину, почињеном у селу Влајићи код Теслића, деценијама се ћутало а мимо црквеног летописа у коме је теслићки прото Саво Кнежевић опширно записао овај догађај и побројао жртве, озбиљније о том немилостиво догађају је проговорио господин Алекса Касаповић тако што је 1991. године Музеју жртва геноцида у Београду упутио Извјештај о догађају страдања с молбом да се овај догађај детаљније истражи и потпуније посвједочи.

Према подацима из тог Извјештаја јасно је слједеће: Велико је страдање Срба било и у теслићком крају током посљедњих ратова. Долазило је с више страна и од разних непријатеља. Нажалост, било га је исувише и због међусобних неспоразума и сукоба, када је Србин дизао руку на Србина, углавном само зато што је један од њих био примораван на то, или је пак био острашћенији идолопоклоник од другог. Било због једног, другог или ма ког разлога, укупан број страдалих Срба теслићког краја, иако није никад тачно утврђен, је трагичан и погубан по свој национални корпус.

Ту сурову и неумољиву реалност чини још тежом то што је страдање већине теслићких Срба долазило од стране оних којима је ратни план био потпуно истребљење српског народа, какву намјеру је имала марионетска Независна Држава Хрватска. Зато су злочини над Србима, почињени од стране те геноцидне творевине, по правилу бивали брутални, језиви и по могућности што масовнији. Више је таквих злочина било у теслићком крају, а на првом мјесту и испред свих других је онај који су усташе починиле над мјештанима села Влајићи.

У овом селу је између Јовањдана и Савиндана 1943. године извршен стравичан злочин над његовим мјештанима када је једна усташка сатнија започела свој крвави пир. Они су ту, након сукоба с омањом партизанском јединицом изнад самог села, запосјели ово мјесто, прикупили сво заточено становништво, сатјерали га у кућу Николе Долића и ту иза себе оставили само крв и језиву тишину.

Тада је ово село остало без својих 43. житеља, од којих је само из засеока Долићи њих 33. завршило у овом масакру па је ова фамилија послје тога била готово пред потпуним нестанком. Међу убијеним влајићким женама било је неколико трудница, у различитим периодима трудноће, тако да број убијене дјеце није никада тачно утврђен. Обилежавајући 80 годишњицу страдања Мученика из Влајића, и притом радујући се одлуци Светог Архијерејског Сабора о њиховој канонизацији, остаје нам јасна поука и порука да нам је Царство Небеско увијек отворено, о чему нам свједоче Свети Сава и Свети Лазар Косовски Мученик и сви Свети Новомученици Српски. То нас обавезује и данас, у околностима савремених изазова и искушења, да без имало страха, корачамо усправно носећи свој крст и ходећи у сусрет Господу који нас чека.

СТРАДАЊЕ У КОРИЋКОЈ ЈАМИ

Корићка јама је природна јама која се налази у Коритима код Билеће. Корићка јама позната је по томе што су у ноћи између трећег и четвртог јуна 1941. године усташе довеле преко 130 угледних српских домаћина из села Корита, везане их тукли маљевима, те их бацали у јаму дубоку 35 метара. Из Корићке јаме успјело је да побјегне свега осам Корићана и да свједочи о изневјереном пријатељству од стране комшија. „Мајко, да изађем још мало на бријег, да видим тату, како га гоне. Каже она, хајде, нећеш га видјети никад више. Ја сам га онако жалосно погледала, али ми је вазда

остао тај поглед, и сад кад видим туда, чини ми се као да га и сад гоне туда. А много сам оца вољела.” Ово је испричала мати Христина, игуманија манастира Светог Јована Кроштанског.

Преживјела је рат, замонашила се у Манасији. Слика из Корита постала је све чешћа, а жеља све већа. Ни једна препрека, а било их је доста, нису је спријечиле да оствари своју жељу, а то је да се крај родне куће и стратишта подигне манастир. Током ископавања костију из јаме 1953. године пронађено је 180 људских лобања. Најмлађа жртва је имала око 14 година, док је најстарија имала 80 година. Кости страдалих извађене су и похрањене су у заједничку спомен-костурницу у центру града. Спомен-црквица, кажу, никла је из вапаја намучених душа. Истина о Корићкој јама је дуго прикривана и за тај злочин нико није одговарао.

Анђела Гусак,
Гимназија, Бијељина

Трипа о царинику и фарисеју

ЧОВЈЕКА УЋОШЕ У ХРАМ ДА СЕ МОЛЕ БОГУ, ЈЕДАН ФАРИСЕЈ, А ДРУГИ ЦАРИНИК. ФАРИСЕЈ МОЉАШЕ ОВАКО: „БОЖЕ, ХВАЛИМ ТЕ ШТО ЈА НИСАМ КАО ОСТАЛИ ЉУДИ: ХАЈДУЦИ, ПРАВЕДНИЦИ, ПРЕЉУБОЧИНЦИ ИЛИ КАО ОВАЈ ЦАРИНИК. ПОСТИМ ДВАПУТ У НЕДЕЉИ, ЈЕМ ДЕСЕТАК ОД СВЕГА ШТО ИМАМ“. МЕЂУТИМ ЦАРИНИК СТАЈАШЕ, И НЕ УСУДИ СЕ НИ ЛУЧ ПОДИГНУТИ НА НЕБО, НЕГО БИЈАШЕ ПРСИ СВОЈЕ ГОВОРЕЋИ: „БОЖЕ, МИЛОСТИВ ДИ МЕНИ ГРЕШНОМЕ!“ КАЖЕМ ВАМ ДА ОВАЈ ОДЕ ОПРАВДАН КУЋИ СВОЈОЈ, А НЕ ОНАЈ. ЋЕ ЧУТИ МОЛИТВУ КОЈА ЈЕ ПРОЖЕТА СМЕРНОШЋУ, СВЕШЋУ О ЧОВЕКОВОЈ НЕДОСТОЈНОСТИ. ЈЕР СВАКИ КОЈИ СЕ САМ ПОДИЖЕ, ПОНИЗИЋЕ СЕ, А КОЈИ СЕ САМ ПОНИЖУЈЕ, ПОДИГНУЋЕ СЕ.

ЈЕДНОГ ДАНА ИСУС И ЊЕГОВИ УЧЕНИЦИ БИХУ ПОЗВАНИ НА СВАДБУ У КАНИ, МАЛО СЕЛО У БРДИМА ГАЛИЛЕЈЕ...

ДОК СУ СЕ ГОСТИ ВЕСЕЛИЛИ, МАТИ ИСУСОВА РЕЧЕ СВОМЕ СИНУ:

ИСУС ПОГЛЕДА ПО СОБИ И ВИДЈЕ ВЕЛИКЕ ПОСУДЕ ЗА ВОДУ, КОЈЕ СУ БИЛЕ ПРАЗНЕ

КАД ПЕХАРНИК ОКУСИ ОНО ШТО БИЈЕШЕ ВОДА, ВИДЈЕ ДА ЈЕ ТО САДА ВИНО

УЧЕНИЦИ ИСУСОВИ ВИДЈЕШЕ СВЕ ШТО СЕ ДОГОДИЛО. ЗАДИВИШЕ СЕ СВОЈЕМ УЧИТЕЉУ И СХВАТИШЕ ДА ОН НИЈЕ ОБИЧАН ЧОВЈЕК.

Велика гозба

СВИ ДОБРИ ЈЕВРЕЈИ СУ ОЧЕКИВАЈИ ДАН КАДА ЋЕ ЦАРСТВО БОЖЈЕ НАСТАТИ НА ЗЕМЉИ. ЗАМИШЉАЈИ СУ ТО КАО БЕСКАЈНИ ГОЗБУ - САМО ЗА ЈЕВРЕЈЕ.

ЈЕДНОГА ДАНА, КАД ИСУС БЕШЕ НА ОБЕДУ КОД НЕКОГ ПОВОЖНОГ ЈЕВРЕЈИНА, ЈЕДАН ОД ГОСТИЈУ РЕЧЕ:

БЛАЖЕН ЈЕ ОНАЈ КОЈИ БУДЕ НА ГОЗБИ У БОГА, КАДА ДОЂЕ ЦАРСТВО ЊЕГОВО.

А ИСУС РЕЧЕ

ИСПРИМАЋУ ВАМ ПРИЧУ...

БИО ЈЕДАН ЧОВЕК ПА ПОЗВАО ГОСТЕ К СЕБИ НА ВЕЧЕРУ. КАД ВЕЧЕРА БЕШЕ ЗГОТОВЉЕНА, ОН ПОСЛА СЛУГУ ДА КАНЕ ЗВАНИЦАМА ДА ДОЂУ.

ПРВИ ОД ПОЗВАНИХ РЕЧЕ

КУПИО САМ ЊИВУ, МОРАМ ИЋИ ДА ЈЕ ВИДИМ. РЕЦИ ГОСПОДАРУ ДА МИ ЈЕ ЖАО АЛИ НЕ МОГУ ДОЋИ НА ЊЕГОВУ ГОЗБУ

ДРУГИ ЈЕ БИО ИСТО ТАКО ЗАУЗЕТ

НЕ МОГУ ДОЋИ, КУПИО САМ ВОЛОВЕ, ПА МОРАМ ДА ИХ ИСПРОБАМ С ПЛУГОМ.

ТРЕЋИ ДОМАЋИН МУ РЕЧЕ

ЕВО ОШЕМИХУ СЕ, КАКО ДА
САДА ИДЕМ, НЕКОМЕ НА
ГОЗБУ?

НИКО ОД ЗВАНИЦА НЕ ОДРНА РЕЧ ДА
ЋЕ ДОЋИ, И СЛУГА СЕ ТУМНАН ВРАТИ КУЋИ

КАД ЊЕГОВ ГОСПОДАР ЧУ ШТА СЕ ДОГОДИЛО
ВЕОМА СЕ НАЉУТИ

ИМА МНОГО ЉУДИ КОЈИ Б И
БИЛИ ЗАДОВОЉНИ ДА МИ ДОЂУ
НА ВЕЧЕРУ. ИДИ ПОТРАНИ ГЛАДНЕ
И СИРОМАШНЕ, ХРОМЕ И СЛЕПЕ
ЉУДЕ У ГРАДУ И СВЕ ИХ ДОВЕДИ
ОВАМО.

УБРЗО СЕ СЛУГА ВРАТИ ВОДЕЋИ ЧИТАВУ
ПОВОРКУ МРШАВИХ ЉУДИ У ИЗНОШЕНИМ
ХАЉИНАМА, АЛИ ИПАК ОСТАДЕ ЈОШ
ПРАЗНИХ МЕСТА

ИЗИЂИ НА ПУТ, ДОВЕДИ
СВЕ ПУТНИКЕ И БЕСКУ-
ЋНИКЕ НА КОЈЕ НАИЂЕШ
ДА МИ СЕ НАПУНИ ДОМ

НИЈЕДАН ОД ОНИХ КОЈЕ
НАЈПРЕ ПОЗВАХ НЕЋЕ ВИШЕ
ОКУСИТИ МОЈЕ ВЕЧЕРЕ

КАД ИСУС ЗАВРШИ ПРИЧУ,
НАСТАДЕ ТИШИНА

ГОВОРИ ЛИ ОН ТО ДА ПОБОЖНИ ЈЕВРЕЈИ МОГУ И ПРОПУСТИТИ
СВЕТКОВАЊЕ ЦАРСТВА БОЖЈЕГ? ХОЋЕ ЛИ БОГ РАДИЈЕ ПОЗВАТИ
ЉУДЕ КОЈЕ СУ ОНИ ГЛЕДАЛИ С ВИСИНЕ И ПРЕЗИРАЛИ?

ХРИШЋАНСКЕ ВРИНЕ

	1	2		3		4				5	
6								7			
			8								
9											
						10					
		11									

ВОДОРАВНО:

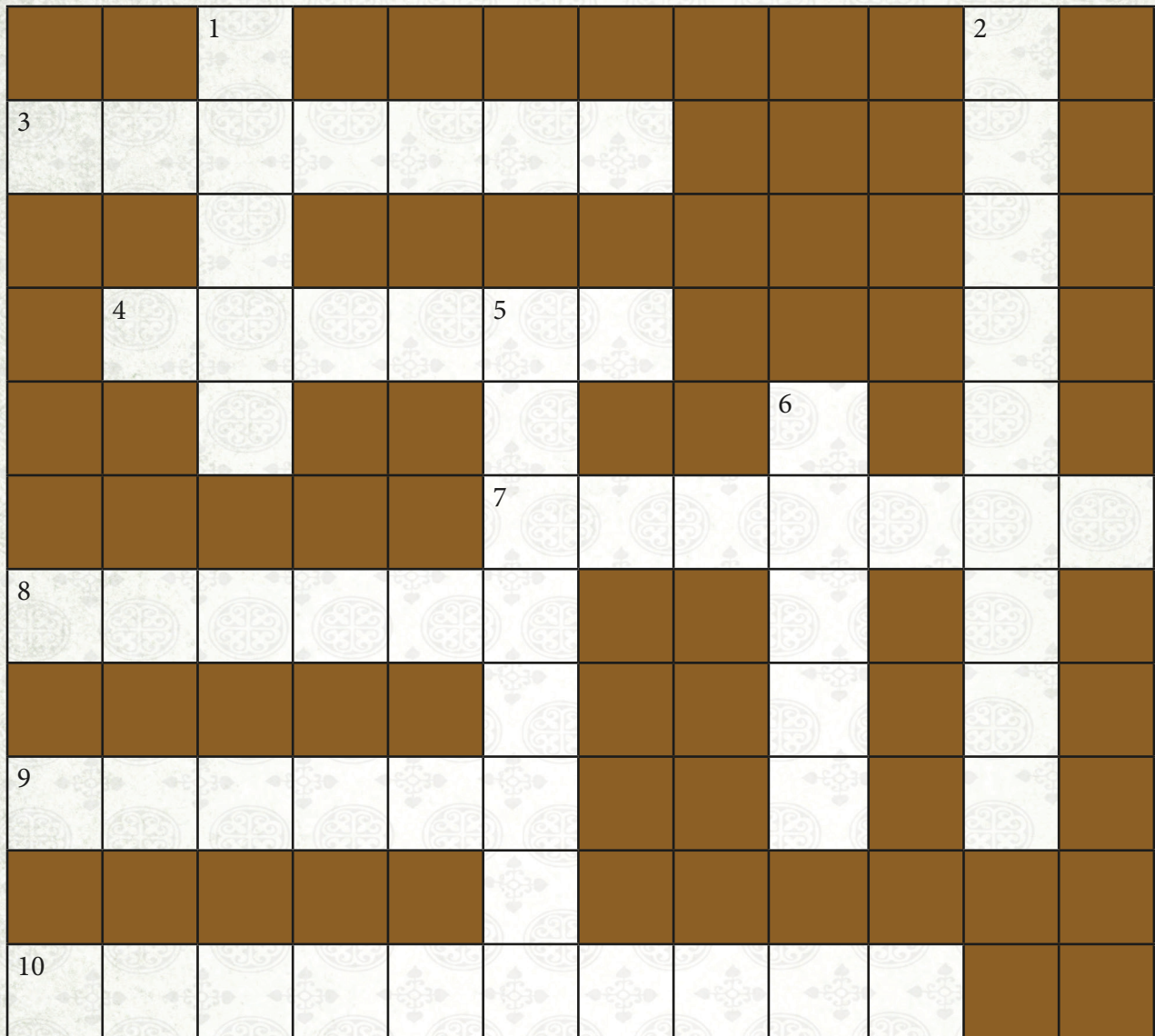
- Врина која стоји на супрот неумјерености у јелу и пићу?
- Гријех супротан кротости и трпељивости?
- Главна хришћанска врина; супротно од гордости?
- Ако није врина, онда је...?
- Синовима Божијим ће се назвати они који су...?

УСПРАВНО:

- Гријех који је супротан човјекољубљу и милосрђу?
- Врина која је супротна очајању, љености и немарности?
- Вјера, нада и?
- Коријен свих зала је гријех по имену....?
- Девет Христових реченица које је рекао у Бесједи на гори, а почињу са рјечју БЛАГО, називају се...?
- Гријех супротан врлини смирености?
- Они ће наслиједити земљу?

СВЕТИ СТЕФАН ДЕЧАНСКИ

ВОДОРАВНО:

3. Како се звала кћерка бугарског цара Смица са којом је Стефан Дечански имао троје дјеце?
4. Мајка Стефана Дечанског се звала?
7. Отац Стефана Дечанског се звао?
8. Сматрао је Стефан Дечански да му је он вратио вид.
Свети _____?
9. Манастир, задужбина Стефана Дечанског?
10. Милутинов син из првог брака, а противник Стефанов у борби за наслеђство?

УСПРАВНО:

1. Пошто је био ослијеђен Стефан Дечански је носио преко очију....?
2. Краљ Милутин је умро у свом двору у _____?
5. Стефан дечански је припадао владарској лози...?
6. Син Стефана Дечанског који га је наслиједио?

„Као што се разбојници крију по скривитиљу лестима да би ородили пролазника, тако се и ђаво крије у задовољствима да би савладао нашу душу. .

Свети Василије Велики

„Ако ти заборавило нашу браћу онда немојмо очекивати ни да се Господ сјепи нас.“

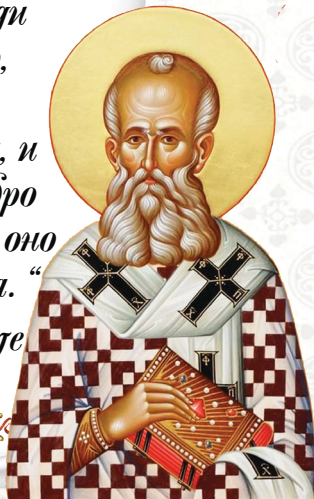
Свети Јован Златоуст

„Никада не ради ништа нечасно, лакар се по многила допада, и не напуштај добро дело, лакар да је оно лрско блуднила.“

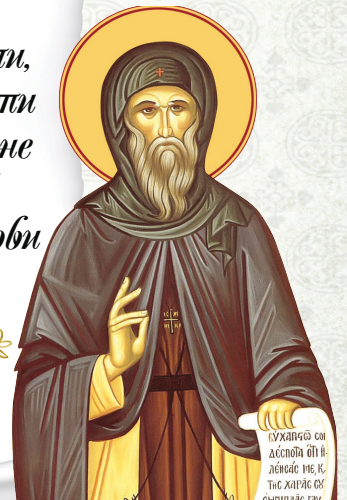
Свети Григорије

Тотослов

„Људски је пасти, сатански је остати у трећу (то јест не показати се).“

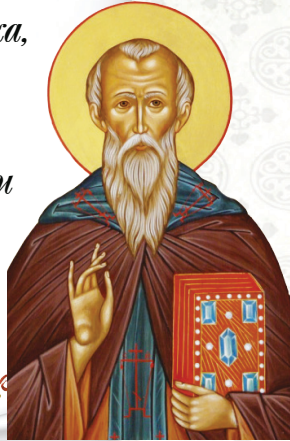
Свети Симеон нови Тотослов

„Ма какво
искушење
постигло човека,
он преда да
говори: „Мо
је по милости
Божјој“.

Свети
Ава Сисоје

„Молитва је
пружена чаша за
прилање благодати
Божје.“

Свети Филарет
московски

ІС ХС
НІ КД

„Потруди се да
пи Бог буде друг, и
човечија помоћ неће
ти предати.“

Свети Симеон
Студит

„Столашња видљива
побожност без
унутрашње јесте
лицемерство и
одмана.“

Свети Тихон
Задонски

СЛАВА

Док славска свећа на столу гори, моја стара бака паметно збори: Да је срећне славе овоме дому, да нас догодине буде у већем броју.

Да светац куће ове буде на помоћи, да нас чува у по дана, у по ноћи.

Ми Срби крстимо се сви са три прста, јер без три прста нема ни нашега крста.

И наш је соко троглава птица, и Бог наш има три лица.

И светци наши Сергије и Вакхо, осветише колач, славу и вино слатко.

Молимо се Сергије и Вакхо вама, да осветите просторије и укућане овог дома.

Да слави у овој кући не дође крај викнусмо сви у глас Боже дај.

Божидар Симић
СШЦ „Петар Кочић“,
Зворник

МАТУШКА КСЕНИЈА

Народ се теби често чудио, погледима и речима ти судио. Грехе мужа на себе си узела, Рекоше матушка полудела.

Кораком лаким дела низала, трудом и вољом свуда стизала.

Цркву си кришом градила, други су спавали, а ти радила.

Тело своје на жртву си дала, за жегу и студен ниси знала. Увек тиха, кротка, љубазна, слава твоја поста непролазна.

Престали људи чуда да броје, почеле молитве да им се роје.

Слабости сваке ти се одрекла, многима утеху прорекла.

Одело једно, скромно, исто, а срце светло, добро и чисто.

И данас у Смоленску чека нас, мајчица која је нашла спас.

Момчило Вуковић,
вјероучитељ

СВЕТОМ ЈАКОВУ ТУМАНСКОМ

Пут је знања непредвидив, кад те води Дух невидљив. Сорбона је школа вредна, ал' душа је послушања жедна.

Докторати јефтине су папир, смирење ко најскупљи је сафир.

Монаштва сам осетио драж, овај желим да сакупим стаж.

Позиција, титула и хвала, у вечности није мира дала. Немам страха од страдања, већ за царство сва надања.

Лош је морал уз писменост, нарушио нам трезвеност.

Србин први свуда трчи, комунизам почео да штрчи.

Одрекли се срамоте и реда, ко да Господ више не погледа.

Србима је важна само власт, полагаано одбацише част.

Због молитве и жеље за спас, срушен бејаш ко од ветра клас.

Радости је моје сад ризница, страдалника та тамница.

Нека Србин знаде Оче наш, није скупо и живот да даш.

Господња је у вечности слава, за тај подвиг положи се глава.

Момчило Вуковић,
вјероучитељ

У ЗОРУ ЧУДА

У зору чуда, Исус створи
свијет,
Својом љубављу нас
грије, у очима неба,
Блистави цвијет, под
крилом Његове милости,
Живот цвиета без страха
путем вјечности.
Он нас прати, води
свијетлом стазом,
милује нас попут лаганог
вјетра љети.

Народ у пјесми, у
заједништву и молитви
повезан,
Душом чврстом од зла
сачуван.
На Голготи наше гријехе
искупио,
Да би нас Његова Жртва
ослободила.
Његова ријеч пуна
мудрости, мира и
благослова,
Учи нас ходати путем
Правде и Љубави.

**Милица Бокан,
„Гимназија“, Бијељина**

**ЖИВИМО ХРИШЋАНСКИМ
ЖИВОТОМ**

Устани домаћине у зору ра
ну,
Наслони бадњак на кућу
стару,
Устани домаћине, брате
Србине,
Помоли се Богу зарад
своје судбине.

Помоли се за здравље и
срећу,
За Божић и славу запали
свећу,
Окади кућу, помоли се
Богу,
За кућу своју и у њој
слогу.

Славимо дан Христовог
рођења,
Славимо дан његовог
Васкрсења,
Подарио нам је Он живот
вечни,
Дао живот свој да будемо
срећни.

Молимо се сложено браћо
и сестре,
Молитва наша да престане
не сме,
Живимо сви хришћанским
животима,
Живимо сви по Божијим
заповестима.

Он је Господ Бог твој и
сети се тога,
Па не узимај узалуд име
Господа Бога свога,
Немој се другима клањати
и служити
Јер све што треба Бог ће
ти пружити.

За шест дана заврши све
послове своје,
А седми дан нек буде
одмор Господу Богу твоме,

Поштуј и цени матер и оца
свог,
Да ти дуг живот на Земљи
подари Бог.

Немој да убијаш ни да
крадеш,
Пробај бар мало и другима
да даш,
Покажи мало ђаволу зубе,
И никад немој да чиниш
прељубе.

Из љубави створи нас
Господ Бог,
Зато не сведочи лажно на
ближњег свог,
Даде Бог Хришћанину
благослов да у Цркву уђе,
Треба нам то бити доста
да не пожелимо ништа туђе.

Нека се молитва чује
наша,
Нек' према Богу буде
огромна љубав наша,
Живимо сви са црквеним
духом,
Живимо сви хришћанским
животом.

**Божидар Симић
СШЦ „Петар Кочић“,
Зворник**

КОШАРО, БРДО ПРОКЛЕТО

Ој, Кошаро, брдо проклето
На тој земљи доста живота
је однијето,
'99. година несреће, бола и
туге
Однесе наше намилије
другове.

Кошаро, зашто си ми узела
брата?
Стара мајка чекала га је
данима
Брат се кући не врати,
Мајка испусти сузу
жалости.

Кад у недјељу црквена
звона звоне,
За наше младе погинуле
борце
Ја тада млад бјеше
радознао сав,
Па питам стару мајку:
„Гдје је мој брат?“

Проклета била твоја
линија,
Што натјера два народа да
се побија!?
Од тебе остаде само земља
и трава,
Коју неки земљорадник
сада одржава.

**Никола Ракић,
СШЦ „Вук Караџић“,
Лопаре**

МОШТАНИЦА

Девет пута дизала се
Из пепела Моштаница,
Девет пута паљена је
Од изрода; Потурица.

Центар вјере и слободе
Бањалучке епархије,
Што се скоро миленијум
У зеленој шуми крије.

У зеленој густој шуми
Поткозарских брежуљака
Чувала је српску вјеру
Од Угара и Турака.

Вукан ју је подигао
Као спомен часном крсту
Да приводи народ вјери
И Пресветом Богу Христу.

И ђакон је Авакуме
У светињи овој био
У мисли му бјеше Христос
Док је гласно говорио:

Нема вјере к'о хришћанске,
Срб је Христов довијека!
Схватили су Турци нема
Против овог момка л'јека

Него да му живот узму,
А он Христу у наручје,
СТИГАО ЈЕ, онда доби
Од Небеског царства
кључе'.

А шта рећи о Пецији,
О хајдуку с бистре Уне
Што је као вођа стао
Испред сваке српске буне.

Крајину је подигао,
Козару је прославио,
Крај овог је манастира
Своје кости оставио.

Као што је много људи,
Жена, дјеце, недужника,
Ко је крвав маљ дочека,
Од усташа; безумника.

Моштаница срушена је,
А Дубица и Кнешпоље
Бијеху вјечно потамњели
Од јаука и невоље.

Али, као Христос што је
Васкрсењем показао,
Манастир се овај стари
Из руина издигао.

И сад стоји као спомен
Историје Поткозарја,
Да небеса с овим св'јетом
Литургијом светом спаја!

**Иван Вујановић,
„Економска школа“,
Бијељина**

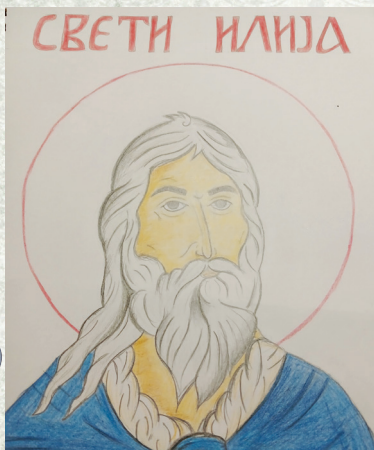
Анастасија Цвјетић
„Техничка школа“
Бијељина

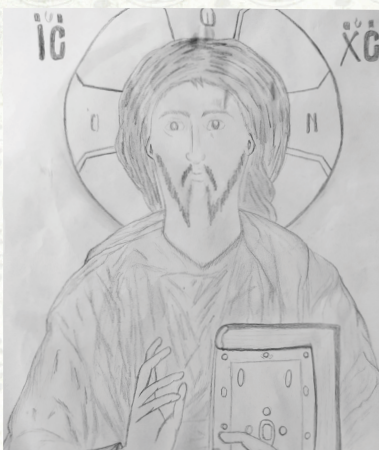
Борислав Милошевић
СШЦ „Вук Караџић“
Лопаре

Јоване Ђокић,
Брчко

Милица Бокан,
„Гимназија“ Бијељина

Лазар Николић,
„Техничка школа“ Бијељина

Стефан Богатовић,
„Техничка школа“ Бијељина

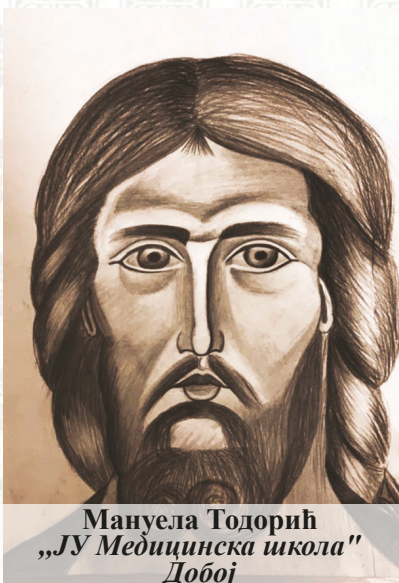
Ванеса Гибаница
„ЈУ Средња Стручна и
техничка школа“ Дервента

Гордана Максић
„ЈУ Техничка школа“
Брчко

Милица Ђурић
„ЈУ Медицинска школа“
Добој

Мануела Тодорић
„ЈУ Медицинска школа“
Добој

Јована Јанковић
„ЈУ Економска школа“
Брчко

Мануела Тодорић
„ЈУ Медицинска школа“
Добој

Јована Миљић
„ЈУ Медицинска школа“
Добој

Мануела Тодорић
„ЈУ Медицинска школа“
Добој

Мануела Тодорић
„ЈУ Медицинска школа“
Добој

Боготражитељ

Поштовани вјероучитељи, драга дјецо, уважени читаоци!
Благословом нашег Епископа зворничко-тузланског Фотија,
пред вама се налази четврти број часописа „Боготражитељ”.
Надамо се да сте пратили наш претходни рад те да сте задовољни
садржајем нашег часописа. Жеља нам је да часопис буде што
богатији занимљивим садржајем, те да свима буде од користи
како на вјеронауци тако и свакодневном животу. Позивамо све
заинтересоване вјероучитеље и све креативне ученике да слободно
узму учешћа у украшавању

садржаја часописа литерарним и ликовним радовима.

Ваше радове можете слати на мејл адресу уредништва

bogotraziteljcasopis@gmail.com

Сви ваши литерарни текстови треба да буду ваш ауторски рад (или
уколико користите нечији текст обавезно наведите извор) писан
ћириличним писмом у *Word* документу. Ликовне радове можете
скенирати или сликати телефоном.

Уредништво часописа

Димитрије Керић
„ЈУ Медицинска школа“
Добој

БОГОТРАЖИТЕЉ

www.eparhijazt.com